

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Meditationes in Passionem Et Resvrrrectionem D. N. Iesv Christi

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

Meditatio 42. De secundo verbo, quod alteri latronum dixit Christus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59870](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59870)

MEDITATIO
 QVADRAGESIMASE
 CVNDA.

DE SECVNDO VERBO,
*quod alteri latronum dixit
 Christus.*

EVANGELIVM.

Luc. 23.

VNUS ex latronibus
 qui crucifixi erant
 cum eo, improbra-
 bat ei, dicens. Si tu es
 Christus, saluum fac
 te ipsum, & nos. Respondens au-
 tem alter, increpabat eum, dicens:
 Neque tu times Deum, quod in ea-
 dem damnatione es? & nos quidem
 iusto, nam digna factis recipimus:
 hic verò nihil mali gessit, & dice-
 bat ad Iesum: Domine, memento
 mei cum veneris in regnum tuum.
 Et dixit illi Iesus: Amen dico tibi:
 hodie mecum eris in Paradiso.

FIGV.

FIGVRA.

IOSEPHVS in carcerē cum duo- *Gen. 40.*
bus maleficis coniectus, alteri pra-
dixit fore ut euadcret, & gratia Pha-
raonis restitueretur: alter deinde capi-
tus damnatus est.

PROPHE TIA.

ERIT tibi anima tua in salutem, quia *Hier. 39.*
in me habuisti fiduciam.

CONSIDERATIONES.

NIHIL deerat benedicto Iesu ad 1. Punctū.
summum opprobrium, nisi ut al-
ter latronum, Iudæorum procaciā imi-
tatus, etiam se ad illius conuicia & blas-
phemias conuerteret. Insignis fuit ma-
lignitas Phariseorum, qui Saluatori iam
cum mortis doloribus conflictanti, non
cessarunt tamen illum ludibrijs & con-
tumelijs incessere: sed longè est admi-
randum magis, hominem vilem, quem
sua scelera in furcam egerant, ausum
fuisse blasphemias in autorem vitæ e-
uomere. Sed quāto hic latro sceleratior,
tanto magis pius alter fuit in agnoscen-
do Christo, & reprehendo sodali. Fuit
sanè insignis hæc professio, quo enim
P 4 tempore

tempore Apostoli de Christo non audebant loqui, eo tempore latro publicè illum profiteretur Deum: idque tanta constantia, vt illum non circumstantium timor, non conspiratio totius populi, non Petri negatio, non proditio Iudæ, non fuga discipulorum omnium, non denique carnis infirmitas, quam tunc videbat in Christo, potuerint mouere, aut à sua confessione retrahere, quin etià qua reprehensione socium compescuit; eadem accusauit & pudore affecit cæteros omnes, qui impiè in Saluatorem loquebantur.

Cōsidera, quàm multa paucis verbis felix iste latro ostēdat. Primò, fides magna est, quod cum quem supplicij obnoxium iam mori videbat, credidit & professus est Dominum & Regem, non terrenum quempiam, sed cælestem. Secundò, spes firma, quod cum grauitas peccatorum non deterreret, quo minus demisso animo se ad Saluatorem conuerteret, petens, vt sui meminerit, id est, sui miseretur. Tertio, eximia caritas: quod sua confessione defenderet & prædicaret Saluatorem, simul etiam socium argueret & coerceret. O fidelissimum confessorum, ô humile, in pœnitentem! Nihil habebat liberum felicissimus latro,
præter

præter cor, & linguam, manus & pedes hærebant affixi ad crucem, vtrumque ergo consecrauit Christo. Cor dedit per verum de suis peccatis dolorem, perque intimum sensum, quo Christi iniustis poenis compatiebatur. Linguam dedit, cõfitemdo peccatum suũ, & prædicando innocentiam & Maiestatẽ Redemptoris.

Vnde verò latroni huic tam repentina mutatio? cùm hæctenus fuisset homo sceleratus & infidelis, quomodo repente abundat tanto lumine & caritate? Hæc verè fuit mutatio dexteræ Domini, ad cuius dexteram pendeat, *Psal. 76.* Lumen hoc quod illuminauit, & flamma hæc quæ accendit tenebrosum illud & conglaciatum cor, non aliunde proficiscitur, quàm à lucente illa lucerna, posita super candelabrum crucis, vt mundum illuminet: & ab igne illo, qui de cælo missus est, vt accendat omnes mortales diuino amore. O felix & fortunate latro, quando tu dignus fuisti, qui primus omnium os tuum ad fontem aquæ *Luce. 12.* viuæ apponeres, & vsq; ad ebrietatẽ biberes mustum hoc nouum, quod ex suauissimo racemo Christo Iesu torculari crucis expressum est, pro salutifera portione, & medicina animarum nostrarum.

Sed videamus, quid benignissimus Saluator responderit, an fortè dissimulat, an tacet, aut verbo aliquo asperiore increpat, vt videbatur par esse in homine tali? Nequaquam, paratior enim ad dandum erat Dominus, quàm ad accipiendum latro. Respondit igitur: *Hodie mecum eris in Paradiso.* O vox plena dulcedinis, & cōsolationis! O suauissime Domine, quàm benignus quàm largus, imò quàm prodigus in hunc latronem fuisti. Quàm grande reliquisti nobis clementiæ tuæ argumentum, quàm certam spem veniæ peccatoribus præbuiti? Quid non speremus, & quid tu non largieris, cùm iam in cælo regnes, si tanta largitus es moriens in cruce!

Vide vt paullatim magis magisq; Saluator sinū misericordiæ expandat. Paulo ante pro crucifixoribus orabat, nunc homini improbo Paradisum aperit. Facile apparet te venisse in mundum vt peccatores saluos faceres. Cùm primum ingressus es adhuc in præsep̄i iacens, ex oriente vocasti Magos: nunc egressurus ab hac vita latronem à Cruce, vt eum inter primos tecum deducas in cælum. Quàm magna est multitudo misericordiæ tuæ, super eos qui timent te, & in te confidunt. Neque aliter fieri potest, tu enim

enim nihil es aliud quàm bonitas & misericordia, imò verò fons omnis bonitatis, vt mirum non sit nihil à te proficisci aliud, quàm misericordiam, veniam, consolationem.

O felix latro, supra quem tam abūdè diuina bonitas se effudit. Tu solus inter omnia Christi mēbra, socius Christi in cruce esse meruisti: tu solus cū B. Virgine cognouisti & deflesti Iesum Deū & hominē, tu solus diuinitatem & innocentiam eius publicè professus es, & liberè peruersitatē socij tui insectatus vna cū Principibus Iudæorum. Benigne Iesu quem tunc doloris sensum habueris, cum totū illud discipulorum collegiū, tot alij, quos tua doctrina, exemplo, miraculis docueras, & conuerteras, omnes ad vnum dilapsi essent: nullus inueniretur, qui in te perfectè crederet, nullus qui tuæ gloriæ testis esset, qui te, aude- ret defendere, nisi hic vnicus latro alienigena, qui nunquam te viderat vel audierat. Hei mihi, Domine, quàm sterilis & infructuosa est terra nostra, quàm cū triginta tres ipsos annos, multo cū sudore tuo colueris, toties præcioso sanguine irrigaris, ad extremum vix istum exiguum fructū messuisti, qui te solaretur, quemq; vt primitias laborū patri cęlesti offerres.

qui te solaretur, quemque ut primitias laborum patri caelesti offerres.

COLLOQUIUM.

O Dulcissime Iesu, o fidelissime amator noster, in quibus te angustijs videlicet dependentem in cruce? Obsecro te, voca me, ut hunc latronem vocasti, trahere me in crucem tuam, ut cum latrone eadem socius tuus, cum illo te confiteatur cum illo per copiam lachrymarum tibi Deo, qui tanta pro me sustines, intimè compatiar. Memento mei Domine in regno tuo: & quia latronem non reiecisti propter magnam clementiam tuam, dignare me recipere, & cum illo collocare in Paradiso.

DOCUMENTA.

1. **C**um ab hominibus abiectis aut improbis calumnias sustinemus, patienter ferendum est: Christus enim se à latrone subsannari passus est.
2. Si quid in Deum, sanctosque impiè dicitur aut fiat, nequaquam ferendum est: sed ut à bono latrone impius, sic blasphemus ille, quisquis est, à nobis graviter, ex zelo animorum reprehendendus est.
3. Si Deum volumus misericordem in nos esse, non calanda aut excusanda, sed agnoscenda est culpa, & peccata sincerè confitenda, quod bonus latro fecit.

4. C.

4. Cum proximum audimus traduci aut accusari, debemus eum boni latronis exemplo defendere & excusare; nos verò ipsos in conscientia nostra continuo reprehendere & accusare.

5. Cum propter peccata in poenas & castigationem Dei incidimus cavendum ab impatientia, & maledicentia, quod non cauit malus latro; imitandus magis bonus latro, ut ad cor redeamus, & humiliemus nos: Sic enim merebimur solatium accipere à Domino.

6. Si latronem, qui totam vitam per gravia scelera peregerat, ob unius horae obsequium Christus paradiso remuneratur: quid illis dabit, qui ad mortem usque fideliter ipsi serviunt?

7. Christus de duobus latronibus, qui cum ipso moriebantur, unum saluum fecit, ut nemo desperet, si instanti morte, peccatorum sibi adhuc sit conscius: sed non & alterum saluum fecit, ut nemo pratendens misericordiam Dei, poenitentiam ad finem vitae differat.

8. Bonus latro, una actione insigni praestita in honorem Christi, meruit prius esse, qui post Christum ingrederetur in Paradisum. Ne confidant servi Dei in multis annis in religione consumptis, multi enim in religione tyrones, in regno calorū multis

antiquioribus praeferetur. Pluris est enim apud Christum hora una feruens, quam multi anni tepentes in ipsius seruitio.

9. Latroni, qui unum tantum dixerat bonum verbum, respondit Christus tam consolatorie: at Matri, qua cum tanto amore illi seruiret, ita locutus est, ut magnus illi dolor accederet. Non est meritum & sanctitas, in magna animi letitia & consolatione; sed in tribulationibus pro Christo fortiter sustinendis.

10. Tam grata est Christo peccatorum salus, ut tempore passionis, quo nullam neque diuinam neque humanam volebat admittere consolationem, hoc tamen solatium sibi seruarit, ut peccatorem unum conuerteret. Itaque si rem gratam Domino prestare volumus, omnibus viribus cum ipso laboremus in reuocandis ad salutem peccatoribus.